

IK GELOOF *IN*

Leccorempaar

IK GELOOF *IN*

Zoeken naar
zingeving

Stefanie Adriaens

fotografie

Selina De Maeyer

P E L C K M A N S

Leesvoorbeeld



Voorwoord

Dit boek is ontstaan vanuit een verlangen naar ontmoeting. In een tijd waarin verschillen tussen mensen vaak aanleiding geven tot verdeeldheid, wilden wij ruimte scheppen voor dialoog, wederzijds respect en aandachtige luisterbereidheid. De vraag van de uitgeverij om mensen uit verschillende religieuze en levensbeschouwelijke tradities te portretteren, in woord én beeld, was dan ook een uitnodiging die ons bijzonder aansprak. Christenen, joden, moslims, boeddhisten, humanisten en vele anderen kregen een stem in dit boek. Niet om de verschillen tussen mensen uit te wissen, maar om zichtbaar te maken wat ons, voorbij die verschillen, als mens met elkaar verbindt: onze waardigheid, onze kwetsbaarheden en ons verlangen naar zingeving en hoop.

Dialoog kan slechts ontstaan wanneer zij gedragen wordt door waarheid en liefde. Respect voor de overtuiging van de ander betekent niet dat men afstand doet van de eigen overtuiging. Integendeel, alleen wie geworteld is in de eigen identiteit, kan de ander ontmoeten zonder angst. Dit boek wil dan ook geen pleidooi zijn voor relativisme, maar een uitnodiging tot oprechte ontmoeting tussen mensen die, elk op hun eigen weg, zoeken naar betekenis en verbondenheid.

De weg naar dit boek vroeg inzet, geduld en toewijding. Maar bovenal bracht hij ons een rijkdom die we vooraf moeilijk hadden kunnen vermoeden: de rijkdom van vele ontmoetingen. We hebben mensen leren kennen die ons raakten door hun openheid, hun geloof, hun vragen, hun twijfels en hun verlangen om gehoord en begrepen te worden. Zij deelden niet alleen hun overtuigingen met ons, maar ook hun leven. Soms heel persoonlijk, soms kwetsbaar.

Hun verhalen en getuigenissen vormen het hart van deze bladzijden. Wij zijn dan ook oprecht dankbaar voor iedere persoon die bereid was om zijn of haar verhaal met ons te delen, voor het vertrouwen waarmee dat gebeurde en voor de openheid waarmee we elkaar mochten ontmoeten.

Misschien ben jij, lezer, zelf zoekend, vragend of onderweg in jouw eigen verhaal van zingeving en betekenis. Misschien herken je iets in de woorden en beelden die je op de volgende bladzijden tegenkomt, of misschien ontmoet je juist een overtuiging of levensweg die mijlenver van de jouwe staat. We hopen dat je dit boek met een open blik en een open hart leest. Dat het een warme houvast mag zijn, een bron van herkenning, troost en hoop, maar ook een uitnodiging om met nieuwe ogen naar de ander te kijken.

Stefanie Adriaens en Selina De Maeyer

Bert Corsius	8
Chris Morton	16
Jill Marchant	22
John Pridmore	28
Erhan Demirci	34
Mgr. André-Joseph Léonard	40
Laurentine Van Landeghem	46
Marijn Devalek	52
Marieke Van Coppenolle	58
Pim van Lommel	64
Tulli	70
Linde Waeyaert	76
Ramakrishna Sing	82
Semya Verlinden	88
René Stockman	94
Rhonda Van Mierlo	100
Rik Torfs	106
Wannes Vandenbos	112
Gerard Bodifée	120
Annelies Vanbelle	126
Willy Maesen	132
Pinchas Padwa	138
Malak Toumi	144
Selina De Maeyer	150
Willem Lemmens	158
Carry Goossens	164
Desmond Igbinovia	170
Giel-Frédéric Foubert	176
Khalid Benhaddou	182
Kedist Deltour	188
Sarah De Grauwe	194
Zuster Glorioso	200
Thimothy De Thaey	206
Nicolas Moens	212
Koen Vanmechelen	218
Charlotte van Coevorden	224
Pieter Embrechts	230



Bert Corsius

Als Bert Corsius (1978) een kamer binnenkomt zal je het geweten hebben. Een ontmoeting met Bert start steevast met een brede glimlach en een warme, oprechte knuffel. Hij noemt zichzelf een professioneel levensgenieter en dat lijkt nog een understatement. De gewezen geluksambassadeur van de stad Hasselt rolt van lach-yogasessie in videoproductie, van de ene coaching job in de andere, en dit alles met dezelfde missie en passie: mensen ondersteunen om gelukkig te zijn en volop van het leven te genieten. Iets wat hij zelf van de ene dag op de andere geleerd heeft door geconfronteerd te worden met een hersentumor. Het inzicht dat Bert die dag kreeg heeft zijn leven veranderd.



Niemand kon zeggen hoelang mijn lichaam nodig zou hebben om te herstellen, hoe ik uit die coma zou komen en óf ik er überhaupt uit zou komen.

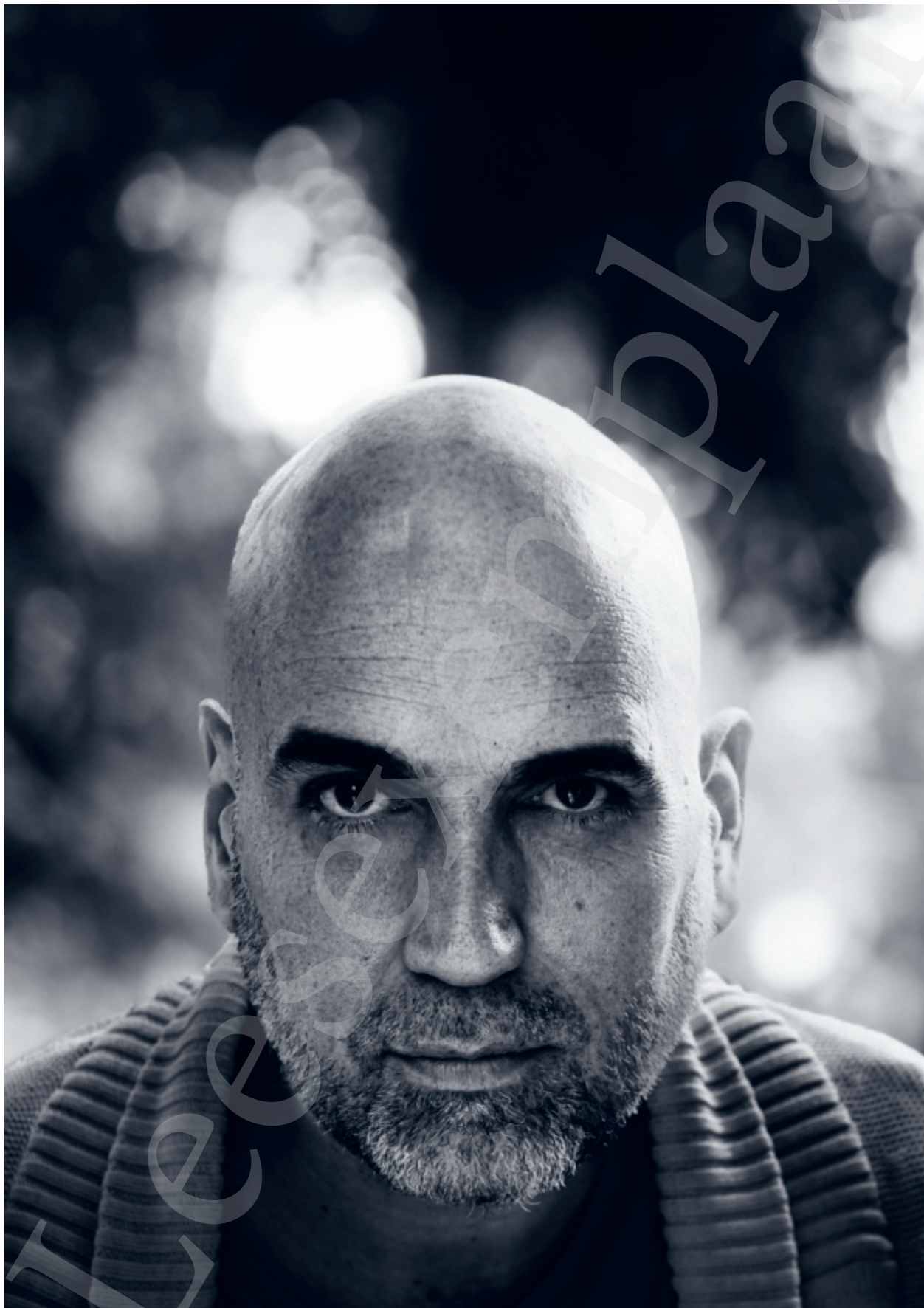


Ik heb het gevoel dat alles in het leven magistraal georganiseerd is. Wat voor mij een significant verschil heeft gemaakt, is dat ik op mijn zestiende dacht dat ik doodging. Na een hele tijd met hoofdpijn en evenwichtsproblemen rondgelopen te hebben, werd ik met veel tegenzin naar de dokter gestuurd. Die drong meteen aan op een scan en voor ik het goed en wel doorhad, kreeg ik te horen dat er een tumor zo groot als een ganzenei in mijn hoofd zat. En dat was nog niet het slechtste nieuws. Doordat ik mijn doktersbezoek zo lang had uitgesteld, was de druk in mijn hoofd al te groot om dat gezwel zomaar te kunnen verwijderen. Bij de kleinste incisie bestond het risico dat mijn schedel zou exploderen. De enige optie was in een fractie van een seconde een zo groot mogelijk gat te boren in mijn hoofd. Het gat moest net diep genoeg zijn zodat het overtollige hersenvocht kon vrijkomen, maar niet zo diep dat mijn hersenen geraakt werden. Ik kon enkel plaatselijk verdoofd worden omdat het belangrijk was dat ze mij in de ogen konden kijken en allerlei vragen stellen om mijn toestand nauw te volgen, dit alles terwijl een dokter met een joekel van een boor een gat in mijn hoofd drilde. Een week na de drainage volgde dan de operatie om het gezwel effectief te verwijderen. De dokter vertelde mij dat hij uiteraard zijn best zou doen, maar niet kon voorspellen hoe ik uit de operatie zou komen. Omdat een stressvrij lichaam het beste herstelt zouden ze mij na de zware operatie voor een lange tijd in een coma houden, maar niemand kon zeggen hoelang mijn lichaam nodig zou hebben om te herstellen, hoe ik uit die coma zou komen en óf ik er überhaupt uit zou komen. Er werd mij aangeraden zo veel mogelijk rust te vinden in mezelf, te zien of ik compleet was met dit leven en afscheid te nemen van wie me dierbaar was, voor het geval dat... En het was dringend. Ik had nog drie uur.

Dat is zo'n zware en tegelijk bizarre boodschap om te krijgen, zeker als je nog maar zestien jaar oud bent. Dat krijg je niet verwerkt. Ik wist dat ik over drie uur op die operatietafel zou liggen en ik kon niets meer doen. Het is niet dat ik de tijd had om er eens met een psycholoog over te praten of om een bucketlist af te werken en de halve wereld nog af te reizen. Er kwamen steeds dezelfde vragen in mij op. Hoe is mijn leven geweest? Heb ik ten volle van het leven genoten? Wat kwam ik hier doen? En wie ben ik eigenlijk?

Ik kon het niet meer bespreken met anderen, ik moest de antwoorden zelf vinden. Oude herinneringen kwamen bovendrijven en die herinneringen werden intenser en intenser, tot ik me opeens alle details tegelijk kon herinneren. Alles werd heel levendig. Zo levendig dat het leek alsof ik alles opnieuw meemaakte. Van mijn geboorte tot honderden, zelfs duizenden andere situaties; ik beleefde ze alsof het allemaal tegelijk echt gebeurde. En niet alleen zoals ik ze al beleefd had, maar ik ervaarde het vanuit alle mogelijke versies van mezelf. Er heerste extreme chaos in mijn hoofd. En toch voelde ik een ongekennde rust in mij. Op het moment dat ik de perfectie inzag van iedere situatie, wat de eigenlijke bedoeling was geweest en de impact ervan, vielen de herinneringen aan die situaties een voor een weg, tot ik uiteindelijk in het complete niets stond. Voor het eerst kwamen mijn gedachten er weer bij en iets in mij gaf het antwoord op die initiële vraag over wie of wat ik dan wel was: 'Als al die verschillende situaties en interpretaties er kunnen zijn, maar eigenlijk is er niets, en jij bent je bewust van dit alles, dan is de enige mogelijkheid dat jij het niets en het alles tegelijk bent.'

Deze ervaring heeft hooguit tien minuten geduurd, maar in mijn beleving waren dat honderden jaren. En plots lag ik terug in dat ziekenhuisbed. Ik begreep er niets van. Ik voelde en wist alleen dat wat ik net had meegemaakt echter was dan eender wat ik ooit gedacht, gehoord of gelezen had, geen twijfel mogelijk. Hier kan niets tegenop. Niets. Vanuit die plaats kan ik alles begrijpen. Dat overstijgt alles. En het enige dat ik toen kon denken, was: het is oké. Die rust en de gelukzaligheid die ik net had mogen ervaren, hebben mijn leven compleet veranderd. Zelfs al bleef ik in de operatie, dan nog was het oké geweest. Ik voelde alleen maar dankbaarheid. VSindsdien heb ik alles gedaan om dat moment te kunnen begrijpen en herbeleven, maar het heeft een jaar of tien geduurd vooraleer ik tot het besef kwam dat dit onmogelijk was. Onze hersenen, hoe geniaal of hoe intelligent, hoe religieus of hoe open-minded ook, kunnen dat niet vatten, dat gaat gewoon niet. Ik maak vaak de vergelijking met een hond. Een hond hoort zo veel meer dan de mens, heeft toegang tot een veel ruimer scala aan frequenties. Ons systeem kan die geluiden niet vatten, maar dat wil niet zeggen dat die geluiden er niet zijn. Onze hersenen leggen ons beperkingen op.



Ons denken kan gewoon niet om met de genialiteit van het leven, het kan enkel denken in concepten van tijd en ruimte, toekomst en verleden. Maar de gelukzaligheid in het hier en nu is enkel te vinden in een gevoel in het hier en nu. Die poort is even open geweest, maar dat kon ik zelf niet sturen, of zo leek het toch. Dus heb ik die zoektocht naar weer zo'n moment losgelaten. Zoals Nisargadatta Maharaj zei: 'Ik moet niet zoeken naar wie ik ben, ik ben het al. En de geest die op zoek is, is de voornaamste reden dat ik het niet kan vinden.'

Het leven is zoals een autootje op een draaimolen.

Sinds ik tot dat besef ben gekomen, wil ik dat delen met de mensen. Ik vind het fantastisch om mensen het mirakel van het leven te helpen zien. Voor mij heeft iedereen zijn eigen pad en doet iedereen wat hij wil. Ik heb eigenlijk met niets of niemand een probleem. Als ze ervoor open staan, wil ik mijn ervaring delen. In het idee van een *afterlife* wil ik niet in de hemel terecht komen en van mensen te horen krijgen: 'Hey Corsius, jij wist dat?!' Want ik weet 100% zeker dat je voor je sterft — al is het maar drie seconden voor je hier vertrekt — erachter komt. Mijn wens voor mijn medemens is dat we dit nu mogen doen, wanneer het lichaam nog warm is, en dat we dit inzicht mogen meenemen in iedere situatie die ons nog gegund wordt in dit aardse paradijs. Wat je ervaart en wat je gelooft, dat is je waarheid. Als je iets anders gelooft, bewust en vooral onderbewust, dan heb je een heel andere ervaring. Als een identieke tweeling die al achttien jaar samenleeft exact dezelfde dag beleeft, kan de ene het een vreselijke dag vinden, terwijl de andere het net fantastisch vond. En dat komt alleen maar door hoe, en van waaruit, je ernaar gekeken hebt. Mensen laten hun geluk vooral afhangen van de buitenwereld maar die kun je onmogelijk veranderen. Je kan dat proberen, maar dat heeft totaal geen zin en werkt juist averechts. Jouw werkelijkheid wordt bepaald door de manier waarop jij naar de dingen kijkt, het verhaal dat je maakt en vooral hoe je kiest om ermee om te gaan. Alleen dat kun je veranderen. De rest ligt al vast. Het leven is

zoals een autootje op een draaimolen. De kindjes zitten aan het stuur te draaien en denken dat ze daarmee de rijrichting bepalen, maar dat is helemaal niet zo. Wij bepalen ook niet waar ons leven naartoe gaat. De enige macht die we hebben is de vrije wil om naar de dingen te kijken zoals wij willen. Het leven — het universum, God, het onuitspreekbare of hoe je het ook wil noemen — heeft alle macht. Veel mensen stellen de vraag waarom er zo veel ellende is, waarom mensen vermoord worden als er dan toch een God zou zijn. Eerlijk gezegd is dat ook maar hoe je het bekijkt.

Dit leven is een duaal leven, we hebben 'slecht' nodig om 'goed' te kennen, maar wat is in jouw ervaring de verhouding? Naar mijn persoonlijk gevoel zijn er ontelbaar meer mirakels dan dat er miserie is. Moeilijke momenten doen ons stilstaan in het leven, helpen ons groeien en maken ons tot wie we zijn.

Je intuïtie is altijd juist.
En als je nu toch in een
situatie terechtkomt waarbij
je denkt dat je intuïtie fout
was, dan nóg heb je de juiste
keuze gemaakt omdat je
gedaan hebt waar je je het
beste bij voelde.

Mensen zijn in mijn ogen vaak veel te negatief, en dat is heel begrijpelijk als je het louter persoonlijk bekijkt en nooit vanuit het grotere geheel. Ja, er gebeuren erge dingen, maar ik geloof dat je ook daar dankbaar voor kan zijn. Dan heeft die traumatische gebeurtenis niet zo'n zware impact op je leven en openbaren de cadeautjes die in iedere uitdaging verstopt zitten zich veel vroeger. Ik zie veel mensen, bij wijze van spreken, de wereld afreizen op hun ezel, op zoek naar diezelfde ezel. Tja, gelukkig zijn is een gemoedstoestand en een inside job. Als je niet gelukkig kan zijn in een studentenkamer, dan ga je dat ook niet zijn in een villa. Ik kan zo een bijbel volschrijven met mirakels die je zelf meegemaakt hebt, maar je moet ze wel willen zien. Wij zijn hier op deze wereld en we

kunnen praten met elkaar, dat alleen is toch al een wonder. Mijn hart klopt en mijn longen ademen zuurstof in zonder dat ik daarover moet nadenken. Dat is toch fantastisch!

Ik geloof dat we allemaal een heilig vuur in ons hebben en het is belangrijk om daarmee in contact te blijven. Verliezen we dat contact, dan komen we terecht in wat vandaag een burn-out genoemd wordt. Veel mensen zijn niet alleen het contact met hun heilige vuur verloren, maar ook het vertrouwen in hun intuïtie. Nu wordt 'je buikgevoel volgen' nog als spreekwoord gebruikt, maar wie doet dat nog? Wie staat genoeg in contact met de intuïtie om beslissingen te nemen op basis van wat we voelen in plaats van op basis van wat we rationeel denken? Je intuïtie is altijd juist.

En als je nu toch in een situatie terechtkomt waarbij je denkt dat je intuïtie fout was, dan nóg heb je de juiste keuze gemaakt omdat je gedaan hebt waar je je het beste bij voelde. Ik volg mijn intuïtie altijd en ik kan eerlijk zeggen dat ik nog nooit spijt heb gehad van genomen beslissingen.

Een ritueel maakt van een gewoon moment iets speciaals waardoor het je meer energie geeft en meer tot leven brengt.



Hoewel er in ons huis veel kristallen en kaarsen te bespeuren zijn, vooral dankzij mijn vrouw, kan ik niet zeggen dat ik specifieke rituelen heb in mijn leven. Een ritueel maakt van een gewoon moment iets speciaals waardoor het je meer energie geeft. Het maakt het beter waardoor je minder in weerstand leeft, maar meer in verwondering en dankbaarheid en je bijgevolg meer toegang hebt tot dat wat er altijd al is en was. Daardoor lijkt alles meer tot leven te komen. Op een gegeven moment of niveau, heb je dat niet meer nodig; als je de magistrale orkestratie ziet, wordt alles automatisch een ritueel. Ik ben wel voortdurend in meditatie of me bewust van het onveranderlijke, tijdloze bewustzijn in mij, dat kijkt naar alle externe dingen die in constante verandering zijn en komen en gaan. Dat begint voor mij met gewoon stil te zijn. Ik ben me heel bewust van mezelf. Wat gebeurt er met mijn gedachten en gevoelens als ik nu eens even niets doe? Als je dat twee minuten doet, blijft enkel het bewustzijn over en dan voel je ieder deeltje van je lichaam werken. Je voelt je hart kloppen, je bloed stromen. En dat bewustzijn kan ook niet ziek zijn of depressief. Heb je dat nog nooit gehad dat je heel ziek bent en zodra je beslist om naar de dokter te gaan en in de wachtzaal zit, voel je je plots beter en weet je niet meer wat te zeggen tegen de dokter? Dat komt omdat het leven je geneest. Je bent ervan overtuigd dat je zo meteen door die dokter geholpen zal worden en dan valt de weerstand tegen het genezen die we zelf hadden weg. Dat is zo bij een verkoudheid, maar ook bij bijvoorbeeld een gebroken been. Er zijn mensen die twee weken in het gips zitten en waarbij alles in orde is, maar je hebt ook mensen die wekenlang een gips dragen om dan te merken dat het nog niet goed hersteld is en ze nog maanden moeten revalideren. Je moet dat van mij niet geloven, maar ik zeg je dat je er wel achter zal komen. Wanneer je dit leven moet verlaten, wanneer je naar het nieuwe moment gaat, dan zal je zelf ondervinden hoe sterk de gedachten zijn die je het universum instuurt.

Ik ben ervan overtuigd dat ik hier niet zo veel in de pap te brokken heb. En dat het leven, dat al sinds mensenheugenis in perfecte harmonie en magie moeiteloos zorgt voor ieder aspect van dit oneindig rijke bestaan, het misschien wel net iets beter weet dan Bert, in al zijn arrogantie. Ik weet het niet zeker natuurlijk, maar het is een mogelijkheid. De ene seconde kan ik hier rondlopen en de andere

seconde kan ik zomaar uit het leven gebonjourd worden. Maar dat ik hier nog mag rondhuppelen, wijst erop dat het leven nog iets met mij van plan is. Ik ben alvast benieuwd en kijk er popelend naar uit. Het doel van het leven is, volgens mij, leven. Je mag en moet gewoon leven. Dat klinkt simpel, maar dat kan echt niet zomaar iedereen. En of dat leven zin heeft, dat weet ik niet. Misschien is dat ook niet nodig. Wij zoeken vaak de zin van het leven. Waarom zijn we hier? Wat is onze taak? Interessante en inspirerende vragen en misschien is onze taak niet groter dan gewoon leven. Ik heb het geluk gehad om op een heel jonge leeftijd naar een andere energie te gaan door mijn bijna-doodervaring. Er zijn misschien wel een aantal mensen weggefallen daardoor, maar mocht ik het scenario van mijn leven kunnen herschrijven, ik zou dat stuk er niet uit schrijven. Misschien is dat wel het mooiste moment in mijn leven geweest, of zeker een van de cruciaalste.

Mocht ik het scenario van mijn leven kunnen herschrijven, ik zou dat stuk er niet uit schrijven.

De dood beangstigt mij ook al lang niet meer. Als kleine jongen was mijn grootmoeder mijn beste vriendin en toen zij stierf vond ik dat verschrikkelijk, maar toen we in een stoet achter de lijkwagen aanliepen, kon ik alleen maar vervuld zijn van liefde en vreugde voor alle mooie momenten die ik meegemaakt had met die vrouw. Ik had ook wel wat verdriet, maar ik voelde dat ze op dat moment meer aanwezig was bij mij dan dat ze dat ooit had kunnen zijn in haar fysieke bestaan. Voor mij is de dood geen slechte verhaallijn. Ieder filmscenario heeft ook een timeslot. Dat maakt het verhaal tien keer zo spannend. Zo is het ook met het leven. De dood is een stimulans... om te leven. Geniet ervan.



Chris Morton

Christopher Dick Morton (1978), in Vlaanderen bekend als Chris Morton, werd geboren in Gent, maar op jonge leeftijd verhuisde hij met het hele gezin naar het land van zijn vader: Zuid-Afrika. In het water van Durban kijkt hij de dood in de ogen en dat moment verandert zijn kijk op de wereld. Op 18-jarige leeftijd keert hij terug naar zijn geboorteland en bouwt hij zijn leven op in de hoofdstad van Oost-Vlaanderen. In 2003 wordt hij door de Vlaamse televisiekijker ontdekt in de talentenjacht *Idool*, waar hij een onuitwisbare indruk nalaat. Als papa van twee bleef zingen lange tijd een hobby, naast zijn job bij de Gentse politie, maar in 2024 blies Chris met twee nieuwe singles weer leven in zijn zangcarrière.



**De lucht boven mij was een canvas van chaos.
Ik staarde naar de wolken en beschouwde de zeer
reële mogelijkheid van mijn nakende dood.**



Het verhaal van hoe ik begon te geloven, start op een koude, regenachtige dag in de winter van 1995 op het strand in Durban, Zuid-Afrika. Ik was zestien, en tot die tijd was ik niet erg spiritueel aangelegd. Laat staan dat ik nadacht over 'God'. Dat lag voor een deel aan de manier waarop ik met godsdienst en geloof in aanraking was gekomen. Ik ben tot mijn negende naar een christelijke school gegaan waar we lessen over de Bijbel kregen, en van mijn tiende tot mijn dertiende zat ik op een joodse school waar de Thora — de religieuze teksten van het jodendom — werd aangeleerd. En dan was er nog Shane, een heel goede vriend van mij, die moslim was. Alle drie de religies spreken over één God en delen zelfs enkele geschriften, maar ze verschillen ook fundamenteel. Je kan blijkbaar niet de ene god omarmen zonder de andere af te wijzen, en dat vond ik al op jonge leeftijd moeilijk. Het leek me niet logisch om vrienden kwijt te spelen en ruzie te maken over religie, vooral omdat de drie groepen zo gepassioneerd leken over hun eigen geloof. Dus ik herinner me dat ik het hele concept van religie al vrij vroeg losliet.

Rond mijn zestiende voelde ik me meer een religieuze ontdekkingsreiziger. Ik had stukjes en beetjes van verschillende geloofsovertuigingen en spirituele tradities met een zo open mogelijke geest geëxploreerd zonder echt ergens wortel te schieten. Die bewuste winterse middag in 1995 was ik met zes of zeven vrienden op het strand in mijn thuisstad Durban. Ik herinner me nog levendig hoe de lucht een wervelend tapijt van grijze wolken was waaruit een ogenprikkende waas van motregen viel. Het perfecte decor voor een avontuur dat op de rand van roekeloosheid balanceerde, want we verveelden ons en zochten iets om te doen. Ik was zestien, de wereld lag aan mijn voeten en angst was iets voor andere mensen. De notoire pier van Durban, iconisch voor surfers en sensatiezoekers, trok ons aan met een onweerstaanbaar magnetisme. We liepen lachend naar het einde van de pier waaronder woelige wateren tegen de pilaren van de pier beukten. Zonder surfplanken maar gedreven door jeugdige bravoure doken we een voor een de oceaan in, onze kreten opgeslokt door gulzige, grote golven. Ik sprong van helemaal rechts en kwam met een koude schok in de Indische Oceaan terecht.

Het leek of ik net wakker was geschoten, en toen ik met het hoofd boven water kwam, zag ik hoe mijn vrienden in de verte richting het strand zwommen. De stroming had echter andere plannen met mij. Ik was wat verderop in het water beland en was terechtgekomen in een *rip-current* die mij met een meedogenloze kracht meetrok, weg van de veiligheid en van mijn vrienden.

Ik begon te zwemmen maar realiseerde me al snel dat ik geen partij was voor de kracht van de oceaan. Een *rip-current* is een formidabele tegenstander voor zwemmers, een katapult die je gezwind zeewaarts lanceert. Wanhopig haalde ik mijn krachtigste *crawl* boven, maar toen ik met brandende spieren en schreeuwende longen het hoofd weer boven water stak, bleek ik enkel verder afgedreven te zijn.

Ik besepte dat ik de boeien naderde die op 300 meter van het strand aangeven waar de haaiennetten liggen, en een schok van angst versterkte de paniekerige adrenaline die door mijn lijf gierde. Haaien. Het was alsof ik die roofdieren al onzichtbaar onder mij voelde zwemmen, geduldig afwachend. Ik perste nog een laatste gram kracht uit mijn lijf, maar het haalde niks uit. Met dat besef overvielen mij een diepe uitputting en de gelaten realisatie dat ik machteloos was. Waar ik me minuten eerder nog heer en meester over mijn leven gevoeld had, was ik nu een slappe voddenpop in de kaken van het lot.

Mijn lichaam en geest ontspanden, ik gaf me over aan de zee. Ik draaide me op mijn rug, een instinctieve herinnering aan het advies van surfers over hoe je moet drijven in zout water. De lucht boven mij was een canvas van chaos. Ik staarde naar de wolken en beschouwde de zeer reële mogelijkheid van mijn nakende dood.

'Lord, if you're there, please help me...' fluisterde ik, een wanhopige smeekbede. Zonder het te beseffen was ik stilletjes begonnen met *The Lord's Prayer* — het Onzevader — op te zeggen, zoals ik het als kind elke ochtend tijdens de schoolbijeenkomsten had gedaan. 'Our Father, Who art in heaven, hallowed be Thy name... Thy kingdom come; Thy will be done; on earth as it is in heaven...'

Het gaf me iets om aan vast te houden, iets om mijn geest te kalmeren. De tijd leek zich oneindig uit te rekken terwijl ik dreef, elke seconde een eeuwigheid. Het rumoer viel stil, mijn hoofd tot

de oren onder water. Mijn geest dwaalde af, los van het gewicht van de sterfelijkheid, toen plots een hard geluid de stilte verbrak. Een man op een jetski verscheen uit het niets in de rand van mijn blikveld, schreeuwend en vloekend. Een baken van hoop en boosheid, een redder die tegelijk woedend en opgelucht was. Hij trok me op zijn jetski, zijn woorden een waas, terwijl ik me aan hem vastklampte. Ongeloof, dankbaarheid en uitputting maakten me sprakeloos.

Mijn vrienden waren hulp gaan halen en hadden de strandwacht gewaarschuwd die me terugbracht naar de veiligheid van de kust. Eenmaal terug op het strand, trillend en geschrokken, omringden mijn vrienden me, hun gezichten een en al opluchting en bezorgdheid. Terwijl ik daar lag, druipend nat en uitgeput, realiseerde ik me hoe dicht ik gekomen was bij alles kwijt te zijn.

Die ervaring veranderde mijn perspectief op het leven fundamenteel. Het leerde mij de cruciale

betekenis van kalm te blijven en vertrouwen, zelfs in het aangezicht van overweldigende angst. De ripstromen van het leven putten je uit als je ertegen vecht. De sleutel ligt in het meedrijven met de stroom en dan rustig de juiste hoek vinden van waar je eruit kan zwemmen. Op die koude, regenachtige grijze dag in 1995 vond ik mijn eigen versie van God in het midden van een storm. Een stille aanwezigheid, een troost in momenten van wanhoop, een geloof dat zich sindsdien in mij heeft verankerd.

Het is zelfs geen geloof, het is een vorm van weten. Ik stel het niet in vraag, bespreek het zelden en voel niet de behoefte om bevestiging te zoeken. Het is gewoon onderdeel van wie ik ben. Sinds die dag geloof ik in wonderen, rotsvast. Op momenten wanneer alle hoop verloren lijkt en zelfs mijn omgeving de handen in de lucht gooit, blijf ik gaan en vind ik in mezelf een rust en kracht die me keer op keer redden.

Elke ervaring versterkt mijn geloof in iets groters, een kracht die over mij waakt en die me door de uitdagingen van het leven leidt.

Ik geloof dat ik die dag gered ben door goddelijke interventie. Mensen aan wie ik mijn verhaal vertel, relativiseren dat. Ze zeggen dat ik gered werd omdat mijn vrienden hulp gingen zoeken. Misschien is dat zo. Toch blijf ik ervan overtuigd dat deze levensveranderende ervaring slechts een van de vele keren was waarin ik, tegen alle verwachtingen in, een nieuwe kans kreeg. Elke ervaring versterkt mijn geloof in iets groters, een kracht die over mij waakt en die me door de uitdagingen van het leven leidt. Wanneer de stormen van het leven een punt bereiken waarop ik enkel nog kan accepteren dat ik niet meer alles kan analyseren, berekenen of controleren, dan word ik stil, sluit mijn ogen even en laat alles los. Het is alsof iets groters dan mezelf even het stuur overneemt en me naar een veilige haven loodst.



Dat voelt altijd als mijn kleine geheim in het leven, alsof er een engel op mijn schouder zit die over mij waakt.

Iedereen is op een eigen persoonlijke reis door dit leven, en het is aan iedereen om te vinden wat het beste werkt en wat het meest logisch en aanvaardbaar lijkt. Ik denk dat de essentie eigenlijk gelijk is, alleen de vorm en het verhaal veranderen. Ik verbind eerder met die kern dan met de manier waarop er wordt beleden, dus ik voel ook niet de nood om mijn manier van geloven op te dringen. Ik praat ook niet zo veel over mijn spirituele reis, misschien zou ik dat meer kunnen doen. Maar als mensen me ernaar vragen, vertel ik er graag over. Het is tenslotte deel van mij.

—

Wat sinds die dag op zee een gewoonte is geworden, is dat ik stilletjes *The Lord's Prayer* fluister wanneer ik het even niet meer weet of wanneer ik niet zeker weet wat ik moet doen in een chaotische situatie.

Ik heb eigenlijk geen rituelen in het leven, behalve misschien het aanraken van de buitenkant van een vliegtuig voordat ik instap. Wat sinds die dag op zee wel een gewoonte is geworden, is dat ik stilletjes *The Lord's Prayer* fluister wanneer ik het even niet meer weet of wanneer ik niet zeker weet wat ik moet doen in een chaotische situatie. Het geeft me gemoedsrust en maakt mijn hoofd even leeg genoeg om weer goed in en uit te ademen en met optimisme en kracht verder te gaan. Goed en bewust ademen is wat me altijd weer verbindt met mijn kern. Dat is volgens mij ook wat de meeste religies gemeen hebben: ze kennen allemaal oefeningen waarbij je leert je ademhaling te beheersen en zo innerlijke rust te vinden. Uiteindelijk is ademhaling wat ons leven geeft en de omstandigheden waarin we vaak onze eigen dood definiëren.

Voor mij ligt de betekenis van het leven in de diepe banden die we vormen met anderen — vriendschappen, familie en betekenisvolle relaties. Deze connecties geven ons kracht, steun en een gevoel van verbondenheid, vooral in moeilijke tijden. Sinds 1995 heb ik een diepe band met de zee, en daarom zie ik het leven als een oceaan, uitgestrekt en gevuld met zowel kalme als woelige momenten. In tijden van tegenspoed zijn het de banden die we delen met anderen die onze ankers worden. Mijn miraculeuze ontsnapping uit de golven herinnert me er steeds aan dat ik nooit echt alleen ben, dat wij nooit echt alleen zijn. Het laat zien dat, in momenten van wanhoop, een helpende hand — of die nu goddelijk of menselijk is — ons terug naar rustiger wateren kan leiden. Vriendschap, familie en relaties zijn de reddingsboten die ons door de stormen van het leven dragen. Naarmate ik ouder word, voel ik steeds sterker de wens om harder te werken aan het verbinden met de mensen om me heen. Ik erken dat ik de neiging heb om me terug te trekken in tijden van tegenspoed of wanneer het leven chaotisch wordt. Maar ik zie ook de immense waarde van openstellen, contact maken en het koesteren van deze cruciale relaties.

—

Sinds 1995 heb ik een diepe band met de zee, en daarom zie ik het leven als een oceaan, uitgestrekt en gevuld met zowel kalme als woelige momenten.

Vooruitkijkend wil ik deze reis van verbinding meer omarmen, losbreken uit mijn af en toe zelfopgelegde isolement, en meer de hand naar anderen reiken wanneer ik de weg even kwijt ben. Dus, de ware betekenis van het leven, zoals ik het ervaar, ligt in de diepe banden die we smeden, de liefde die we met hart en ziel delen, en de blijvende impact die we op elkaar hebben. Door ons open te stellen voor anderen, kwetsbaar te durven zijn en diep te verbinden, ontwaart het leven zijn ware betekenis en schoonheid.



Jill Marchant

Anderen noemen haar een sjamaan, maar Jill Marchant (1986) omschrijft zichzelf als ‘gewoon Jill’. Dat dekt slechts enigszins de lading, want als één iemand als uniek bestempeld kan worden is het Jill wel. ‘Gewoon’ is ze zeker niet. Jill groeide op in het Pajottenland in Sint-Pieters-Leeuw en werd al snel ontdekt als beloftevolle dichteres en auteur. Ze trok als student naar Leuven, maar keerde toch terug naar haar geliefde Brussel. Daar merkte ze na een tijd echter dat ze beter een andere weg kon inslaan. Een weg die beter bij haar paste. Sinds zes jaar heeft Jill zich teruggetrokken uit het voorgekauwde leven dat onze maatschappij haar oplegde en woont ze samen met haar hond Chispa in een gezellig tiny house in de prachtige Limburgse natuur. Hier ontvangt ze in alle warmte mensen om ze te begeleiden in hun zoektocht naar antwoorden op levensvragen.



Aarde en vuur worden in onze maatschappij nu eenmaal zeer gewaardeerd. Bij vuur draait het om een soort van competitie, de survival of the fittest. *Higher, better, faster, stronger.* Met daarnaast de veiligheid die het gevolg is van de zekerheid waar de aarde voor staat.

